

Sborové OZVĚŇY

Časopis sboru Českobratrské církve evangelické v Teplicích • květen 2026 • Ročník XXI

V neděli 17. května jsme při bohoslužbách zažili svátost křtu, který malému Joelkovi Bánocimu společně s požehnáním udělila farářka Mariana Sláviková ze Slovenska. Více se dočtete na 5. straně tohoto vydání.

Foto: Sborové ozvěny

Martin Bánoci: U našeho boku

Milé sestry a bratři, přátelé a hosté,

stojíme dnes uprostřed chrámového ticha, obklopeni zdmi, které po generace nasávaly modlitby lidí před námi. Přišli jsme sem každý s jiným příběhem, vlastním příběhem. Někdo přišel s lehkým srdcem, někdo s obavami o své blízké, někdo možná s pocitem prázdnoty, kterou se snaží něčím zaplnit. A právě do této naší rozmanité reality zaznívají slova, která Ježíš řekl svým učedníkům ve chvíli, kdy se jejich svět začal

Kázání (J 14, 26-28)

- 26** Ale Přímluvce, Duch svatý, kterého pošle Otec ve jménu mém, ten vás naučí všemu a připomene vám všechno, co jsem vám řekl.
- 27** Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám; ne jako dává svět, já vám dávám. Ať se vaše srdce nechvěje a neděsí!
- 28** Slyšeli jste, že jsem vám řekl: Odcházím – a přijdu k vám. Jestliže mě milujete, měli byste se radovat, že jdu k Otci; neboť Otec je větší než já.

hroutit. Říká jim něco mnohem hlubšího, co je i pro nás hůře uchopitelné: „Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám.“

První věc, o které Ježíš mluví, je zaslíbení Ducha svatého. Používá pro něj slovo Parakletos. V našich biblích se překládá jako

Přímluvce, Utěšitel nebo Pomocník. Parakletos však může být i ten, kdo je „přivolán k boku“. Když se někdo ocitl u soudu a nevěděl, jak se hájit, když byl paralyzován strachem a chyběla mu slova, přišel jeho přítel – Parakletos.

Sedl si vedle něj na lavici obžalovaných. Nemusel to být nutně právník. Byla to osoba, která tam byla jednoduše proto, aby ten člověk nebyl sám. Aby mu pošeptal: „Dýchej, jsem tu s tebou.“

Pokračování na 2. straně

Martin Bánoci: U našeho boku

Dokončení z 1. strany

Duch svatý, o kterém Ježíš mluví, není nějaká abstraktní energie nebo teologický pojem. Je to Boží přítomnost „u našeho boku“. Je to ten, kdo k nám přichází v noci, kdy nemůžeme spát, protože nás trápí svědomí nebo strach z budoucnosti. Je to ten, kdo nám připomíná Kristova slova právě ve chvíli, kdy máme pocit, že Bůh mlčí. Ježíš říká: „Ten vás naučí všemu a připomene vám všechno, co jsem vám řekl.“ Jak často v životě zapomínáme? Ne na klíče nebo termíny v kalendáři, ale na ty podstatné věci. Zapomínáme, že jsme milované Boží děti. Zapomínáme, že naše hodnota se neodvíjí od našeho výkonu, od toho, kolik jsme vydělali nebo jak vypadáme. Duch svatý je Boží pedagog, který nám trpělivě, znovu a znovu, připomíná naši identitu. Je to Tlumochník, který překládá Boží lásku do jazyka naší každodenní únavy. Na svých cestách dnešním světem narážíme na dvojí tvář klidu. Ten první, pokoj světa, je jako hladina rybníka – krásný, dokud nefouká vítr. Je závislý na okolnostech: na zdraví, na stavu finančních prostředků, na tom, že nás nikdo nekritizuje. Je to pokoj, který pramení z vyřešených problémů. Je to pocit, když zaplatíme poslední splátku hypotéky. Když lékař řekne, že výsledky jsou v pořádku. Když se

v rodině zrovna nikdo nehádá. Je to pokoj založený na okolnostech. A je to pokoj nesmírně křehký. Stačí jeden telefonát z nemocnice, jedna výpověď z práce, jedna neuvážená věta od partnera a tento „pokoj světa“ se roztříští na tisíc kousků. Svět nám nabízí pokoj jako absenci konfliktů, jako klid na povrchu. Jakmile přijde bouře, tento pokoj se tříští.

Pak je tu ale pokoj Kristův. Ten není absencí konfliktů, ale přítomností Naděje uprostřed nich. Zatímco svět nám pokoj nabízí jako odměnu za vyřešené problémy, Kristus nám ho dává jako výzbroj, abychom těmi problémy dokázali projít. Všimněme si toho přivlastňovacího zájmena: svůj pokoj. On ho dává ve chvíli, kdy jde na smrt. Jeho pokoj není absence bouře, ale klid uprostřed bouře. Ježíšův pokoj je hluboká vnitřní jistota, že i když se všechno kolem mě chvěje, já jsem ukotven v něčem, co mě přesahuje. Je to vědomí, že Boží láska ke mně je větší než můj neúspěch. Že Boží milost je širší než moje vina.

A tak Ježíš k nám přichází a říká: „Můj pokoj nezávisí na tom, jestli máš všechno pod kontrolou. Protože já mám pod kontrolou tebe.“ To je osvobozující zpráva. Nemusíme se křečovitě držet svých jistot. Kristův pokoj nás učí uvolnit sevřené pěsti a přijímat život jako dar, ne jako boj o přežití.

Ano, máme tisíc důvodů se děsit. Máme strach, ale ten strach nemá být naším pánem. Kristův pokoj nám dává osvobození od strachu, dává nám svobodu milovat, i když mnoho riskujeme, že budeme zraněni. Ježíš říká: „Jestliže mě milujete, měli byste se radovat, že jdu k Otci.“ To je tvrdá lekce lásky. Skutečná láska totiž nechce toho druhého vlastnit, nechce ho připoutat k sobě pro své vlastní pohodlí. Učedníci chtěli mít Ježíše pro sebe, jako pojistku, jako zázračného řešitele problémů. Ale Ježíš je učí, že jeho cesta k Otci je cestou k plnosti. A že skrze tuto cestu otevírá nebe i pro nás. Bratři a sestry. V našich životech také zažíváme mnoho odchodů. Loučíme se s etapami života, s lidmi, s jistotami. Často se na tyto odchody díváme jen jako na ztráty. Ale evangelium nás učí „teologii odchodu“. Je to odvaha odejít od falešných jistot světa, od hlučných ambicí a strachu o sebe sama. Tento „odchod“ není útekem, ale cestou k opravdovému setkání. Každý konec v Božím plánu je přípravou pro něco nového, pro hlubší způsob přítomnosti. Když něco starého odchází, uvolňuje se prostor pro Ducha, který nás chce naučit novým věcem. Sestry a bratři, co si dnes odnést z tohoto setkání do pondělního rána, do práce, do rodinných neshod?

Pokoj, který nám Ježíš dává, není určen jen pro tiché chvíle meditace. Je to síla k akci. Mít Kristův pokoj znamená, že nemusím mít v každé hádce poslední slovo. Protože moje hodnota nestojí na tom, že vyhraju spor. Mít Kristův pokoj znamená, že se můžu zastavit a pomoci druhému, i když spěchám. Protože vím, že můj čas je v Božích rukou. Mít Kristův pokoj znamená, že dokážu odpustit, i když mě ten druhý o odpuštění neprosí. Protože Kristus mi odpustil mnohem víc.

Duch svatý, náš Přímiluvce, nás učí, jak být lidmi pokoje v neklidném světě. On nás učí, že pokoj nezačíná velkými politickými smlouvami, ale začíná v mém vlastním srdci, když se přestanu děsit a začnu důvěřovat. A na závěr je tady pozvání k Večeři Páně. Tento stůl je hmatatelným vyjádřením toho, o čem jsme právě mluvili. Ježíš nám zde nedává jen slova, dává nám sebe samého. K tomuto stolu nevezme my, ale on. A zve nás právě s naším neklidem, s naším chvěním. Přijďte, pokud máte pocit, že váš pokoj je v troskách. Přijďte, pokud se cítíte sami. U tohoto stolu nám Duch svatý připomíná: „Nejste v tom sami. Jsem tu u vašeho boku.“ Amen.

Teplíce, 3. května 2026

Večeře Páně. Ke stolu Kristovu jsou zváni všichni bez rozdílu církevní příslušnosti. Pojďte a přijměte Kristovo pozvání do blízkosti jeho lásky, odpuštění, pravdy a milosrdenství.

ESŽ: Ženy z Ježíšova rodokmenu

Takové bylo téma jarního ekumenického setkání žen, které domluvila Dana Gaudynová na sobotní dopoledne 23. května.

Díky ní jsme měly možnost poznat a poslechnout si první katechistku v České republice, kterou je Mgr. Bc. Petra Pospíšilová, Dis.

Momentálně působí v Armádě spásy a Centru sociálních služeb v Karlových Varech. Dětství a mládí prožila v Teplících, a tak nám byla o to bližší.

V jejím velmi živém a hlubokými znalostmi podloženém podání se nám před očima odvíjely silné příběhy a role významných biblických žen – Tamar, Rachab, Rút a Batsheby. Dvě hodiny utekly jako voda. Pokud máte chuť, můžete se tomuto tématu věnovat prostřednictvím literatury, z níž čerpala i naše lektorka. Ji i Daně moc děkujeme za krásné prožité sobotní dopoledne, které jsme zakončily společným obědem v plavecké hale.

Foto a text: SO

Smělé plány plníme

V neděli 29. března se konalo výroční sborové shromáždění. Vyslechli jsme zprávy o životě sboru včetně hospodaření za rok 2025, dále zprávy za nedělní školu, hudební doprovod, organizaci dětských táborů i zprávu revizorů účtů.

Vloni byl vykonán obrovský kus práce, jak z vlastních zdrojů, tak i dodavately zejména na investičních akcích, za který patří velké poděkování všem, kteří se o to zasloužili. Ty pokračují i v letošním roce, momentálně celkovou rekonstrukcí kuchyně, máme nový plot kolem předzahrádky fary i modlitebny. Pro rok 2026 jsme si odhlasovali smělé cíle a tomu

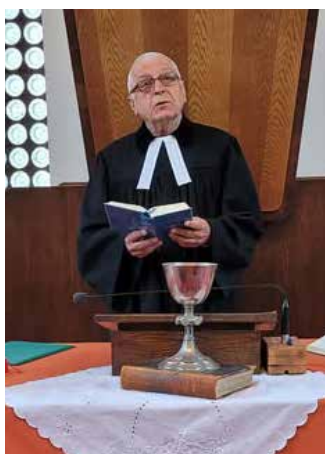

Na VSS převzal bratr Pavel Jirsák věčný dar jako poděkování za dlouholetou službu ve staršovstvu.

odpovídá i finanční plán ve výši přesahující 2 miliony korun. Očekáváme proto podobnou obětavost členů jak ve výši salárů a darů, tak i brigádnické činnosti jako vloni a již nyní předem děkujeme! V ne-

děli 13. září si společně s hosty připomeneme 100. výročí založení teplického sboru ČCE a vzhledem k hodnocení loňských výsledků můžeme do další stovky vyhlížet s optimismem. Text a foto: SO

Vedení bohoslužeb se v době nepřítomnosti br. faráře ujali hosté i domácí. Všem moc děkujeme!

Pavel Rybín

Rút Zajac

Markéta Zvolánková

Jiří M. Fuchs

TAKÉ SE STALO...

Noví členové sboru

V rámci bohoslužeb se oficiálně blíže představili jako noví členové sboru nám již dobře známí manželé Alice Jandovská a Martin Pěkný, kteří se pravidelně účastní všech sborových akcí – krom bohoslužeb také Biblických hodin nebo brigád. Pravidelně nám doporučují tipy na zajímavé knihy. (SO)

Den matek

Druhá květnová neděle tradičně patřila Dni matek. Ženy, dívky, ba i malé slečny dostaly kytičku s poděkováním od faráře Martina Bānociho a bratra Standy Kubáčka.

STOJÍ ZA TO ČÍST

Ješajahu Leibowitz: Hovory o Bohu a světě

Doporučují Jiří Schneider, Alice Jandovská a také Martin Pěkný

Co všechno zможou ruce

Oslavili jsme Boží hod velikonoční, nejdůležitější křesťanský svátek. Vyslechli jsme kázání, které bratr farář Matko Bānoci příznačně nazval „RUCE“ a my jsme si interaktivně mohli připomenout, co všechno zможou.

Úryvek z Božího slova: „*Naše ruce dnes dokážou poslat zprávu přes půl světa, ale zapominají pohladit někoho, kdo sedí vedle nich. Jsou to ruce, které chtějí mít vše pod kontrolou, vše ovládat, ale čím více se svírají, tím více jsou prázdné. Jsou to ruce uspěchané, které nemají čas se sepnout, protože potřebují neustále něco produkovat. Vzkříšený Kristus nám nabízí své zraněné dlaně. Říká nám, že jediná skutečná jistota je v tom, co On pro nás vytrpěl a co nám nyní daruje.*“

Společně jsme prožili svátost Večeře Páně. Bylo nás tolik, že jsme se najednou všichni nevešli. Proto kruh kolem stolu Páně nejprve vytvořili starší členové sboru a po nich rodiče s dětmi. Po bohoslužbách se doslova rozpochybovala prosluněná farská zahrada. Nejprve hledali a také nacházeli poschovávaná čokoládová vajíčka kluci a děvčata, nakonec je vystřídali i někteří dospělí. To bylo radosti! (SO)

Den sousedství na Komárce se vydařil

Na Komáři Vížce v Krušných horách se v kapli sv. Wolfganga konal u příležitosti výročí vstupu do Evropské unie tradiční Den sousedství. Účastníci z Čech a Německa se zúčastnili ekumenické bohoslužby, kterou vedl náš bratr farář Matko Bānoci. Po jejím skončení nechybělo bohaté občerstvení a rozhovory. Den byl jako malovaný a tak si ho všichni náležitě užili. (SO)

Foto: Milan Pekárek

Těšíme se na konfirmandy

Květnovou schůzi staršovstva jsme zahájili rozhovory s nastávajícími konfirmandy. Jsou jimi Matyáš Rak, Josef Bárta, Julie Skalická a Viktorie Smirnova. Slavnostní akt se bude konat v neděli 14. června, Julie a Josef ještě před konfirmací přijmou svátost křtu. Beseda to byla věcná, velmi přátelská a my všichni se už těšíme na nové členy Farního sboru Českobratrské církve evangelické v Teplicích. Srdečně zvání jste i vy!

A děly se věci...

Na jarní brigádu se dostavila dvacítka dospělých dobrovolníků a tři děti. A děly se věci. Na fotografiích naposledy vidíte, jak vypadala naše kuchyně. Česká ji kompletní rekonstrukce, a tak muselo původní vybavení zmizet. Do toho se pustily především ženy a dobře jim sekundoval Honza Spodniak, jehož výška byla velmi vítaná. Muži se naproti tomu soustředili na pokácení stromu, který tropil nepolechu. To tedy bylo něco! Na střechu kůlny vylezl Vítek Vondráček s motorovou pilou a ostatní jsme táhli za provaz. Povedlo se, vzrostlá túje spadla přesně tam, kam měla. Vítek a Vlastík se pak ještě postarali o likvidaci uřezaných větví. Všem brigádníkům z akce patří obrovský dík! (SO)

Bohoslužby se svátostí křtu

Taková u nás byla letošní třetí květnová neděle. Přivítali jsme mezi sebou mnoho hostů zblízka i zdaleka a společně jsme zcela zaplnili modlitebnu včetně kůru.

Bohoslužby tentokrát vedla, kázáním posloužila a svátost křtu a požehnání malému Joelkovi Bánocimu udělila farářka Marianna Sláviková ze Slovenska. V její náručí se s novým členem našeho sboru mohli seznámit všichni přítomní včetně dětí. Dar, který bude malému kloučkovi připomínat slavnostní den, obstaral a předal náš kurátor Radovan Gaudyn. Na varhany

a klávesy zpěv doprovodili Štěpánka Skalická a Jiří Kleker a bohoslužby uzavřel ženský sbor Bella Cantica. Po jejich skončení jsme využili slunečného počasí a k rozhovorům se odebrali na farní zahradu. Děti se jaksepatří vyřádily na herních prvcích. Bohatou hostinu připravily rodiny Bánociova a Junova. Za krásné prožitý den děkujeme Pánu Bohu a všem přítomným.

Rodiče Maria a Jozef Bánociovi

Matko byl v dětství normální, živý kluk. Jak už to bývá, společně s kamarády sem tam udělali nějakou rošťárnu, byl ale cílevědomý, když si vzal něco do hlavy, šel za tím. K víře jsme ho doma vedli, do kostela s námi chodil. Pak přišel učňák, vojna a vysoká škola, do které ho v dobrém „uvrtala“ naše farářka Marianna Sláviková, a doma jsme ho vídali málo. To platí i dnes, výhoda teď je, že existují sociální sítě, kde se můžeme spojit podle potřeby. Vybral si skvělou manželku, která ho v jeho práci podporuje, a to je vzácný dar. Jsme za to vděční. Do Teplíc jezdíme moc rádi, aby ne, máme tady tři krásná vnoučata a lidé ve sboru jsou velmi milí. (SO)

Farářka Marianna Sláviková

Martina znám od roku 1999, kdy u nás začal chodit do mládeže. Lví podíl na tom má můj manžel Lubomír, se kterým jsme pro adolescenty připravovali bohatý program. Stále se něco dělo, a to bodovalo. Od té doby s velkým potěšením sleduji jeho kroky – od studia na Evangelické teologické fakultě přes první angažmá v nové životní roli faráře v Teplicích. Vážím si toho, že na sobě stále pracuje, nadále se vzdělává, buduje nové věci. Obdivuhodná je jeho bohatá činnost ve vztahu k dětem – od těch nejmenších, přes školáky až po studenty. A na pestrém životě sboru je to vidět. Vždyť se rozhlédněte kolem sebe. Dnes jich

přišlo do kostela skoro čtyřicet. V tom všem má velkou podporu ve své manželce Lie, která mu k tomu vytváří úžasné zázemí. Jsem z něj nadšená a přeji jemu a celé jeho rodině vše dobré. Bůh jim žehnej! (SO)

Mezi Buddhou a teplickým kostelem

V japonské Naře stojí jeden z největších dřevěných chrámů na světě. Uvnitř sedí obří Buddha. Patnáct metrů bronzu. Když jsem tam stál mezi tisíci lidmi z celého světa, uvědomil jsem si zvláštní věc: ten chrám už několikrát shořel. A stejně ho Japonci znovu postavili. Poprvé v osmém století. Potom znovu. A znovu. Války, požáry, zemětřesení. Přesto vždycky přišla nová generace lidí, která se rozhodla, že to celé stojí za obnovu.

Chrám v Naře s obřím Buddhou.

Na stavbě původního chrámu Tódaidži a odlišnosti velkého Buddha se podle historiků podílela významná část tehdejší japonské populace. Země kvůli tomu téměř vyčerpala své bohatství. A člověka napadne: proč? Kvůli soše? Kvůli dřevu? Kvůli budově? Nemyslím si. Na jaře jsem cestoval po Thajsku, Vietnamu a Japonsku. Poprvé v životě jsem byl delší dobu úplně mimo svět, který vyrostl z křesťanství, judaismu nebo islámu. A přesto jsem měl často pocit, že lidské otázky jsou tam vlastně stejné jako u nás. Jen na ně dávají jiné odpovědi. Evropan občas podvědomě předpokládá, že jeho kultura je střed světa. Jenže není. Stačí pár dní v moderním a pulzujícím Tokiu nebo komunistické Hanoji a člověk pochopí, že svět se dávno točí i bez nás. Že existují civilizace staré tisíce let, které vytvořily vlastní filozofii, estetiku, řád i způsob života — a mnohdy k tomu nepotřebovaly Evropu. Možná je dobře si to připomínat. Ne proto, abychom zpochybňovali vlastní tradici, ale abychom ji přestali považovat za samozřejmou. V Asii mě fascinovalo, co všechno jsou lidé schopni udělat pro něco, co je přesahuje. Pro chrám. Pro tradici. Pro rodinu. Pro paměť svého národa. Pro místo, které jim připomíná, že člověk není jen spotřebitel, zaměstnanec nebo majitel hypotéky. Že existuje i něco nad námi. A myslím, že právě to dnešní Evropa ztrácí nejrychleji. Ne víru v konkrétní dogmata. Ale

schopnost vnímat transcenci. Pocit, že ne všechno musí mít okamžitý ekonomický význam. Že některé věci mají hodnotu právě proto, že nás přesahují. Lidé raději jdou do nákupního centra, než do kostela. Jenže tady přichází druhá část toho všeho. Protože když člověk projde některými asijskými chrámy, uvidí zároveň i druhý extrém: zlato, monumentalitu, okázalost, turistický provoz. A najednou si uvědomí, jak snadno se může stát, že se ze symbolu stane cíl sám o sobě. Že člověk začne chránit chrám — a zapome-

ne, proč ho vlastně stavěl. A to už není jen problém buddhismu nebo šintoismu. To je problém každého náboženství. Každé instituce. Každého sboru. I toho našeho. Náš teplický sbor dnes hodně opravuje, rekonstruuje a investuje. A je to správně. Kostel, fara i sborový dům nám byly svěřeny našimi předchůdci. Má smysl o ně pečovat tak, aby tu byly i pro ty další. Ale občas si říkám, že ta důležitější otázka zní jinak. Co vlastně chceme zachovat? Plot? Budovu? Nebo společenství? Tradici? Nebo živou víru? Protože tradice není konzerva. Tradice,

která se nevyvíjí, nakonec umře. Japonci své chrámy po požárech nestavěli jako muzeum minulosti. Vždycky je znovu postavili pro svoji současnost. A možná právě v tom je pro nás inspirace. Ne všechno staré zahodit. Ne všechno nové přijmout. Ale mít odvahu rozlišovat, co je podstatné — a co jsou jen kulisy, které jsme si kolem podstaty časem postavili. Křesťanství by přece nemělo stát na dokonalejších budovách. Stojí na lidech. Na vztazích. Na naději. Na odvaze vidět v druhém člověku něco víc než jen jeho užitek. A tak si po návratu z Asie kladu otázku, kterou možná stojí za to položit si společně: Kdyby jednou náš kostel shořel — co by z našeho sboru zůstalo?

Radovan Gaudyn, kurátor sboru

Buddhistický chrám Tygři jeskyně v Krabi v Thajsku.

Socha Lenina v Hanoji.

Děkuji Pánu Bohu za to, že stojí při mně

Po dlouhá léta je dobrou duší našeho sboru, nechybí u žádné akce, její paměť je obdivuhodná. Jistě už tušíte, o kom bude řeč...

■ Můžete se prosím čtenářům představit?

Jmenuji se Věra Grögerová, roz. Svobodová. Pocházím z evangelické rodiny, vyrůstala jsem se dvěma mladšími sestrami. Byli jsme jediná evangelická rodina v obci Konětopy. Tato středočeská obec leží sedm kilometrů od Staré Boleslavi, kam jsem dojížděla na základní školu. Po maturitě v roce 1956 jsem vystudovala VPŠ v Plzni, aprobace ČJ-NJ pro 2. stupeň ZŠ. Na tzv. umístěnkou jsem nastoupila koncem srpna 1958 v Teplicích na Metelkově náměstí, což byla tehdy ještě jedenáctiletka. Zde učila profesorka Slavie Radechovská ČJ-NJ; v té době byla kurátorkou teplického evangelického sboru a pravou rukou seniora Zdeňka Somolíka. V roce 1958 jsem přišla do plně fungujícího evangelického sboru, ačkoli existoval teprve 10 let od dostavby kostela a slavnostního otevření v roce 1948! Nedělní bohoslužby hojně navštěvované, dělné staršovstvo, početný a hlasově dobře obsazený pěvecký kroužek, pravidelné biblické hodiny, výuka náboženství na školách... První sborový poznávací zájezd do východních Čech ještě utužil vzájemné vztahy. Radostné ovzduší na mě působilo od první chvíle ve sboru. S nadšením jsem uvítala možnost zpívat ve sborovém pěveckém kroužku pod vedením pana seniora a po roce mého působení v Teplicích (v létě 1959) jsem se zúčastnila sborového zájezdu do západních Čech.

■ Zmínila jste Zdeňka Somolíka, jak na něj vzpomínáte?

Senior Zdeněk Somolík byl charismatický člověk s hlubokou žitou vírou, s výjimečným hudebním nadáním a smyslem pro humor. V době pro faráře obzvlášť nesnadné čelil statečně tlaku státního dozoru, výslechům, byl i krátce vězněn. Byl to člověk pevného charakteru, hluboce věřící, jeho víra byla ničím neotřesitelná. Když onemocněl rakovinou jater, jeho víra ho nesla i přes tyto nejhroší dny na konci života. Zemřel v teplické nemocnici 31.5.1966.

■ Můžete říct více o pěveckém kroužku, kterého jste byla součástí?

Byli jsme amatéři, a on z těch neškolených hlasů vychoval úžasný pěvecký sbor. Zpívali jsme náročné duchovní skladby od Zdeňka Čepa, úpravy žalmů i anglické Antémy. Zdeněk Somolík jako senior, sbormistr a dirigent v jedné osobě vybíral věci k seniorátnímu zpívání. Notový materiál rozesílal do sborů k nácviku v pěveckých kroužcích pro seniorátní shromáždění,

dění, např. Den reformace, instalace farářů, hudební nešpory v Trmčicích... I přes nepřízeň doby se seniorátnímu zpívání ku chvále Boží dařilo, zpívali jsme s chutí. To byla zásluha pana seniora Zdeňka Somolíka.

■ Vzpomenete si na staršovstvo, které působilo po vašem příchodu do sboru? Jeho členové, jací byli?

Dělné staršovstvo se skládalo z výborných odpovědných presbyterů. Už jsem zmínila kurátorku Slavii Radechovskou, pokladníkem byl Bohumil Samek, dále byl ve staršovstvu bratr Vlček, Ing. Lukeš a další.

■ Můžete přiblížit působení vašeho muže ve sboru?

Manžel Willy Gröger (1934-2016) patřil ještě za seniora Somolíka k nejmladším presbyterům teplického staršovstva (spolu s bratrem Vladimírem Rejchrtem asi od roku 1962). V období let 1966 až 1967, kdy byl sbor po úmrtí Zdeňka Somolíka bez faráře, pomohl manžel překonat složité rozhodování staršovstva při výběru nového pastýře a zasloužil se o příchod faráře Amose Tejkala do Teplic. Velmi brzy se ukázalo, jak dobrá volba to byla. Při nedělních kázáních, při práci s dětmi, biblických hodinách, vedení staršovstva nebo neúnavné pastorační službě. Vzorem byla i jeho rodina s dvěma dětmi. Ta nelehká doba pod dohledem církevního tajemníka vyžadovala od faráře osobní statečnost. Nakonec bratr farář Amos Tejkal odcházel do zasluženého důchodu po 30 letech věrné služby teplickému sboru. Po tragickém úmrtí kurátora Pavla Andrejse 18.9.1999 byl zvolen kurátorem manžel. Jeho organizační a jazykové schopnosti se uplatnily zejména v době působení faráře Jana Opočenského, který v teplickém sboru sloužil od roku 2003 do 2015, když se zrodilo přátel-

ství přes hranice. Činorodý sbor evangelíků v německé Muldě vytipoval původně evangelický sbor v Duchcově. Ten byl administrován (po smrti faráře Vejnarů) z Teplic. Počáteční kontakt se uskutečnil 20. října 2007 v Teplicích a v Duchcově. Další setkání už bylo sborové. V neděli 2. března 2008 k nám přijelo 18 farníků z Muldy a Helbigsdorfu i s farářem Danielem Wüstem. Toto přátelství bylo oboustranné a velmi živé. Vystoupení jejich pozounerů u nás, naše návštěva pak při oslavě 675. výročí Muldy, dokonce společný zájezd do Terezína z jejich podnětu a jejich autobusem. Tato radostná, přátelská setkávání s našimi německými přáteli byla spontánní zásluhou obou hlavních aktérů – Daniela Wüsta a Willyho Grögera. Bohužel, po Wüstově odchodu z Muldy do Frauensteinu byli Muldští bez faráře a kontakty se ztenčily. Zhoršil se i manželův zdravotní stav a na funkci kurátora rezignoval k roku 2008. Zemřel 7.7. 2016 v 82 letech.

■ Kdy jste se stala kurátorkou teplického sboru ČCE?

Po rezignaci mého manžela se v březnu 2008 konalo volební výroční sborové shromáždění a na ustavující schůzi nového staršovstva jsem byla zvolena kurátorkou já. S farářem Opočenským se život sboru velmi oživil, na tom měla velkou zásluhu paní farářová a celá jejich početná rodina. Vznikla řada nových aktivit: ekumenické setkávání mužů, podobně se přidaly ženy díky Kristýně Jílovské a její "brazílské sekci", začalo cvičení žen na míči, rychle se ujal i schůzky maminek s dětmi. Brazílská sekce byla časově vymezena od jara do konce léta, ale trvalým přínosem pro sbor byl příchod početné rodiny Romana Gaudyna a jejich aktivní účast ve sborovém životě. Takhle uběhlo 10 let a byli jsme překvapeni, že pan farář se chystá do důchodu. Nastala doba hledání jeho nástupce. Když se konečně podařilo získat nového faráře, zjistili jsme po roce, že si staršovstvo představovalo práci pastýře jinak. Dva roky jsme usilovně hledali, rozesílali dopisy farářům, kteří podle Evangelického kalendáře sloužili na jednom místě 10 i více let... Marně. Až se na reference děvčat Jirsákových podařilo získat Martina Bánociho. To bylo řízením Božím! Pán Bůh se nad námi ustrnul a poslal nám dobrého pastýře. Jako kurátorka jsem prožila s teplickým sborem přes 13 let; až když covid ustoupil, mohlo se konat volební VSS 30.5.2021. Tehdy jsem podávala zprávy o životě sboru dvě, totiž za rok 2019 a 2020. Děkuji Pánu Bohu, že stál při mně i v dobách nelehkých, děkuji i za to, že jsem měla komu tuhle úlohu předat.

*Rozhovor připravila Rút Zajac,
foto: Dana Gaudynová*

Kontakt:

Jsmo otevřené společenství,
přijďte mezi nás.

Farář sboru:

Mgr. Martin Bánoci,

tel. 722 695 008

e-mail: teplice@evangnet.cz

Kurátor sboru:

Mgr. Radovan Gaudyn,

tel. 725 807 985

Úřední hodiny:

Úterky od 9 do 12 hodin

Číslo účtu Farního sboru

ČCE Teplice:

2100220448/2010

Dar pro potřeby sboru lze
s uvedením částky poslat
také formou QR kódu

Sbor ČCE Teplice

100 LET 1000 PŘÍBĚHŮ 1926 - 2026

13 ZÁŘÍ | 09:30 neděle | J. V. Sládka 2006/16

09:30 Bohoslužba / 12:00 Zahájení / 14:00 Kouzelník
15:00 Divadlo pro děti / 16:00 Vodní plocha hraje
Navarovou / 18:00 Cimbálová muzika / Workshopy /
Soutěže / Občerstvení / Skákací hrad / Diakonie

ČESKOBRAVSKÁ
CÍRKEV EVANGELICKÁ
FARNÍ SBOR V TEPLICÍCH

Teplice

Pravidelná shromáždění

- **Čtvrtek** od 15 hodin Klub dětí
- **Čtvrtek** od 16:30 hodin
Biblická hodina
- **Pátek** od 9:30 hodin
Setkání maminek
- **Pátek** od 18:00 hodin
(každý 2. týden)
Mladší mládež
- **Pátek** od 19 hodin
(jednou za měsíc) Ekumenické
setkání mužů
- **Sobota** od 7:30 hodin (jednou
za měsíc) Společné modlitby
- **Sobota** od 17 hodin (jednou
za 3 měsíce) Mezigenerační
setkání v rodinách
- **Neděle** od 9:30 hodin
Bohoslužby + nedělní pro děti
Změny vyhrazeny

Sledujte dění ve sboru ČCE také na novém webu:
teplice.evangnet.cz www.e-cirkev.cz

Teplice

Za finanční podpory
Statutárního města Teplice

FESTIVAL DŮMA NA ZAHRADĚ

**sobota
20/06/2026**

VYSTOUPÍ

Děti z MŠ Fráni Šrámka - 13:00
Divadlo Na Klíce - 14:00
Kamarádi z Prahy (UA) - 15:00
Skupina Skok - 17:00
Skupina PPLP - 19:00
Kapela Spadlipes - 21:00

Workshopy, skákací hrad,
ping-pong, občerstvení
13:00 - 22:00

Zahrada J.V. Sládka
2006/16, Teplice

ČESKOBRAVSKÁ
CÍRKEV EVANGELICKÁ
FARNÍ SBOR V TEPLICÍCH

Sloužím Tajnému ohni Duchovní odkaz J. R. R. Tolkiena

PAVEL HOŠEK

Spisovatel a
religionista na
Evangelické
teologické
fakultě

V rámci své přednášky provede mytickou
krajinou Středozezemě a ukáže, že
Tolkienův svět není jen unikem z reality,
ale hlubokou meditací o naději, oběti a
smyslu lidského bytí. Připravte se na
cestu do hlubin mýtu.

16. června | 18:00 | 2026

Regionální knihovna Teplice
Lípová 13 (společenský sál)

Vstup zdarma

REGIONÁLNÍ
KNIHOVNA
TEPLICE

ČESKOBRAVSKÁ
CÍRKEV EVANGELICKÁ
FARNÍ SBOR V TEPLICÍCH

Teplice